

URIAȘA MINCIUNĂ DIN DEX

Conform acestuia, toate piesele componente ale costumului național românesc au nume... luate de la străini! Nimic de la geto-daci!

V-ați întrebat vreodată ce fel de etimologii or fi având, conform DEX-ului, piesele componente ale costumului nostru național?

M-am gândit să desenez o pereche de români îmbrăcați în straie tradiționale, pe care să atârni, ca pe un pom de Crăciun, etimologiile instrumentului nostru „științific”.

Știți la ce mă gândesc, când mă uit la acest desen? Dacă ar fi avut măcar un pic de imaginație, autorii DEX-ului s-ar fi jenat ei înșiși de absurditatea ce o impuneau.

Numele pieselor din costumul național românesc sunt toate „împrumutate”.

Etimologiile DEX-ului par „normale”, când sunt rupte de întreg. Dar când analizăm întregul, ele devin mai mult decât absurde: sunt antiștiințifice. Poți să împrumuți de la vecini numele unui fel de mâncare (*ciulama, gulaș, pizza*) sau al unei băuturi (*vodka, whisky, coca-cola*), al unei arme (*iatagan, katiușa, kalașnikov*), al unui aparat inventat de curând (*sputnic, lunohod, computer, mouse*). Dar nu majoritatea pieselor de port național, care, la toate popoarele, vin din timpuri imemorabile.

Uitați-vă atent la țărâncă specialiștilor în răsfoit dicționare.

Bunda^[1] din piele de oaie și *catrința*^[2] de lână le-au inventat strămoșele noastre din neolitic, când au domesticit oile. Pe spatele bundelor românii brodează și azi simboluri geto-dacice vechi cât lumea, cum ar fi Pomul Vieții și pasărea-suflet. *Catrința* o țeseau la stativele alcătuite dintr-un băț sprijinit pe două crăci înfipte în pământ, iar *urzeala* era întinsă de pietre legate de fire. Dar, conform DEX-ului, ele n-au fost în stare să inventeze și nume pentru hainele lor. Mii de ani le-au arătat cu degetul. Au venit legionarii, apoi slavii, dar nu știu de ce nu le-au luat de la aceștia. I-au așteptat pe maghiari, ca să se producă alt miracol lingvistic în stil DEX: deși vedeau pentru prima dată o *catrință*, maghiarii le-au dat româncelor numele fusteii lor tradiționale. Deși e mai logic să admiți că femeile maghiare, după ce au învățat să țese, au luat de la dace *catrința* și, pocind nițel cuvântul dac, au ajuns la *katrinca*. Este absurd să afirmi că pentru piese vestimentare străvechi românii au împrumutat nume de la ultimii migratori veniți lângă noi.

Ia^[3], bluza femeiască, dacă ar putea vorbi, ar spune că nu-i luată de la romani. O purtau femeile de la Cucuteni când desenau pe oalele lor aceleași semne ca cele de pe mâneca sa. În fața *iei*, toată suflarea europeană trebuie să se închine adânc. Pe mânecile sale a păstrat, în formă de ornamente, pictogramele celei mai vechi scrieri din lume. Femeile traco-dace scriau pe *altiță*^[4] formule magice, care îndepărtau duhurile rele de la persoana ce o purta. Din păcate acestea n-au putut îndepărta duhurile respective și din etimologiile DEX-ului. Conform lui, când au venit legionarii, strămoșele noastre n-au avut altă treabă decât să umble pe sub gardurile castrelor cerșind cuvinte, inclusiv pentru cămașa lor. DEX-ul afirmă că legionarii le-au dat *linea*, care, printr-o minune lingvistică, s-a transformat în *ie*.

Când mă uit la picioarele țărâncii îmbrăcate în etimologiile „specialiștilor” de la Academie, mă copleșește mila pentru biata femeie. Pentru *ciorapi*^[5] a așteptat turcii ca să le dea un nume. Iar

pentru *colțuni* închipuiți-vă că s-a dus tocmai în Grecia. La limba neogreacă. Dar când, cu ce mijloc de transport și în ce regiune a Greciei au mers strămoșele noastre după numele unor simple obiecte de îmbrăcat pe picioare, specialiștii în confecționat etimologii tac mâlc.

Cu *opincile* și *nojițele* le-a fost mai ușor. Au tras o fugă la bulgari.

Pentru *brău* [6] au făcut o drumeție lingvistică în Albania. Conform răsfoitorilor de dicționare, alte popoare importau mirodenii, mătase, cafea. Noi importam cuvinte.

Să nu uităm de *traistă* [7]. Geanta tradițională de lână țesută la stative. Strămoșele noastre o purtau pe umăr din străvechime. Dar numele ei, ați ghicit, l-au împrumutat. De la cine? Tot de la albanezi. Când, cum, în ce împrejurări? Ce întrebări dacomanice? Răsfoitorii de dicționare trebuie crezuți pe cuvânt. Altfel se supără și te fac dacoman, dacopat, promotor de teorii nocive.

Acum uitați-vă la țăranul român. N-are în costumul tradițional niciun cuvânt de la geto-daci.

NOTA MEA (Daniel Roxin): Este incredibil! Până și OPINCA ROMÂNEASCĂ, aia pe care o puteți vedea pe Columna lui Traian, purtată de strămoșii noștri încă de acum 2.000 de ani, cică e împrumut din BULGARĂ, de la migratorii care au venit după veacuri de la războaiele dintre Decebal și Traian. Ce mizerie! Ce mistificatori!!!

Sumanul [8], paltonul dacic din lână bătută la piuă, *gluga* [9], *opincile*, *nojițele* au nume bulgărești. *Cojocul* [10] l-a luat de la slavi. Dar dacă ar putea vorbi, această haină dacică ar spune că originea numelui său vine dintr-o rădăcină proto-indo-europeană -koug', care însemna „coajă”, „înveliș”. O piele uscată, ca o coajă, ce învelea trupurile dacilor când bătea crivățul de nord. Dovada: acest radical există în mai multe limbi indo-europene. Știu că lingviștilor oficiali le tremură barba, când un Mihai Vinereanu sau alți cercetători de bună credință fac paralele între limba română și limbile indo-europene. Dar altfel nu se poate face etimologie științifică. N-au demonstrat chiar autorii DEX-ului că, răsfoind dicționarele vecinilor, obții acest tablou monstruos: costum național românesc cu numele pieselor exclusiv de împrumut?!

Pălăria, fiindcă nu au găsit-o nicăieri, au dat-o cu „et. nec.”

Dar culmea cinismului e că autorii DEX-ului nu se sinchisesc să spună despre *cioareci*, pantalonii dacici strânși pe picior, că au „etimologie necunoscută”. Am observat că susținătorii romanizării au frică de lucrurile clare. Metoda comparativă, principiile ferme, găsirea unor echivalente în limbile indoeuropene vechi nu sunt în favoarea romanizării. De aceea în DEX nu veți găsi nici principii ferme, nici metodă, nici criterii științifice. Totul este arbitrar. De aici și masa compactă de etimologii bizare. Asta se vede foarte bine când ne uităm la feluritele etimologii prin care a fost purtat cuvântul „cioareci”. Cihac îl considera împrumutat din maghiarul *szövelék* „țesătură”. Șăineanu îl lua din turcă, *çarek* „cisme orientale”. Capidan din aromână, *cioară* „șireturi pentru picioare”. Observați intenționata încălceală. Dacă ar fi mers, ca domnul Mihai Vinereanu, pe linia unui radical proto-indo-european, cum fac și alți etimologi serioși de pe alte meridiane, ar fi dat de (s)keu- „a acoperi”. Acestui radical i s-a adăugat, în limba veche traco-dacă, sufixul -iko-s, obținându-se *keuriko-s*. În traco-dacă se zicea *k'uriko-s*. În străromână *ciorecu*. Iar în română *ciorec(i)*. Prin geto-daci, cuvântul a ajuns la noi. Metoda urmată de Vinereanu se cheamă comparativ istorică. Și ea chiar îl duce pe cercetător la originea cuvintelor. Spre deosebire de răsfoitorii de dicționare, care vor să ne convingă că cuvintele nu evoluează în decursul a mii de ani, ci sar pârleazul, ca niște găini, de la un vecin la altul. Dar mai ales că au sărit pârleazul de la toți vecinii în limba noastră. Asta te face să pui la îndoială corectitudinea celor de la DEX.

Până și unealta principală de muncă a țăranului român are denumiri numai de la migratori: de la legionari *securea* [11], de la slavi *toporul* [12], de la maghiari *barda* [13], de la turci *baltagul* [14].

Nici *pleata* [15] nici *chica* [16] nu-i a lui. Și pe acestea le-a împrumutat de la slavi.

Da poate nici *trupul* [17] nu-i al lui? parcă-l aud întrebând pe un cititor inimos.

Firește că nu. Conform DEX-ului, l-a luat din vechea slavă.

Dar măcar *sufletul* [18] îi al lui?

Ce întrebare dacomanică! Firește, că nu. Conform DEX-ului l-a luat din latină. De la un *suflytus* cu asterisc, adică el nu există în limba latină, dar răsfoitorii de dicționare presupun că ar fi existat. De ce? Ca să provină din el românescul *suflet*, pe care ei nu l-au găsit nicăieri.

Dar măcar *capul, creierul, mintea, a munci, a gândi* sunt ale lui?

Nu, nici vorbă. *Capul, mintea și creier* ul i le-au dat legionarii. Iar *a munci și a gândi* l-au învățat maghiarii.

Citind etimologiile DEX-ului, ai senzația că te afli în lumea acelor „trolls” de pe internet care neagă totul. Cu un cinism și o lipsă de logică demnă de un balamuc, românului i se neagă adevărata identitate. Are în vocabular cuvinte de la toți vecinii și străinii. Numai de la strămoșii săi reali, geto-dacii, nici unul. Îți vine greu să crezi în profesionismul celor ce au alcătuit un asemenea „instrument științific”.

Întrebarea este: „Cui folosește el?”

Nota mea: Bulversant acest articol al Iuliei Brânză Mihăileanu! Simplul bun simț este suficient pentru a ne da seama că DEX-ul este o catastrofă științifică, un instrument de menținere a falsului istoric. Cum e posibil ca un popor cu vechimea noastră, cu rădăcini clare în spațiul geto-dac (costumul popular românesc seamănă bine cu cel al dacilor de pe Columna lui Traian), cu tradiții care se pierd în negura timpului, să nu poată păstra nici măcar o denumire geto-dacă din costumul pe care îl poartă de peste 2.000 de ani? Cine ar putea crede așa ceva? În concluzie, putem spune că dicționarul Explicativ al Limbii Române este o mizerie iar faptul că Academia Română îl girează este foarte grav. Ar fi interesant să se facă o cercetare pentru a vedea câți dintre autorii DEX-ului, în ultimul secol și jumătate, au fost români. Din informațiile mele, majoritatea au fost de altă etnie...

Oameni buni, acest articol trebuie să circule, trebuie răspândit pentru ca toți românii să înțeleagă minciuna în care trăiesc. Dați-i Share, trimiteți-l pe e-mail, publicați-l pe blogurile voastre. Măcar atât!!!

Daniel Roxin

[1] Din fondul pre-latin. Cf. Mihai Vinereanu, *Dicționar Etimologic al Limbii Române pe baza cercetărilor de indo-europenistică*, București, Alcor Edimpex, 2009, p. 166.

[2] Din fondul indo-european. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 188-189.

[3] Din radicalul proto-indo-european lino, care definește inul. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 431; p. 434.

[4] Din radicalul proto-indo-european al- „a crește”. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 74; p. 445.

[5] Origine traco-dacă. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 230.

[6] Origine traco-ilirică. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 155.

[7] Origine dacică. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 843.

[8] Din fondul prelatin. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 798.

[9] Origine traco-ilirică. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 398-399.

[10] Din radicalul proto-indo-european keug'-, ko ug'- „coajă”, înveliș”. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 253.

[11] Din fondul pre-latin. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 754.

[12] Din fondul indo-european. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 842.

[13] Din fondul pre-latin. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 116.

[14] Din fondul pre-latin. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 113.

[15] Din fondul pre-latin. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 647.

[16] Origine traco-ilirică. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 217.

[17] Din fondul pre-latin. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 850.

[18] Din radicalul proto-indo-european bhel-, bhl e- „a (se) umfla, sufla”. Cf. Mihai Vinereanu, *op. cit.*, p. 796.